

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa B. S. i M. K.
przeciwko A. N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu

publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżąca postawiła pytanie „czy do nakładów innych niż konieczne ma zastosowania art. 408 § 1 k.c., a więc, czy przy żądaniu zwrotu tych nakładów istotne jest, czy znalazły one pokrycie w użytku , który z nich osiągnął zobowiązany do wydania korzyści ? Jeśli tak - które z nakładów innych niż konieczne podlegają zbilansowaniu względem użytku”.

Uzasadnienie tej kwestii nie odpowiada zasygnalizowanym wymaganiom dla prezentacji zagadnienia prawnego. Skarżąca przedstawiła bowiem pogląd zaczerpnięty z praktyki sądowej (zgodny z przyjętym przez Sady meriti) oraz odmienne zapatrywanie zawarte w jednym z komentarzy do art 408 k.c. Brak natomiast w skardze własnej argumentacji jurydycznej skarżącej (wykładni tego unormowania) o możliwości dojścia do odmiennych wyników. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanych ustaleń, brak

podstawy do oceny, jakoby powodowie osiągnęli znaczący użytek z dokonanych przez siebie znacznych nakładów użytecznych na przedmiotowy budynek. Sam skarżący zauważył, że przy zastosowanej koncepcji rozliczenia nakładów użytecznych, mającej oparcie w wykładni językowej zdania drugiego art. 408 § 1 k.c. wskazywana kwestia prawna nie ma większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Zastosowana norma odnosi nakłady do zwiększonej wartości korzyści z chwili jej wydania. Choć więc wartość nieruchomości rzeczywiście nie zawsze wzrasta o kwotę równą wartości nakładów, to właśnie z tego względu przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania nieruchomości nie było konieczne. Nie można jednak wykluczyć, że w konkretnym wypadku taka

zależność występuje. Sądy meriti oparły się w tej materii na opinii biegłego sądowego do spraw budownictwa W.S. Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że wobec kompleksowej opinii tego biegłego nie było podstaw do przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii innego biegłego z zakresu szacowania nieruchomości

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw